

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **P. Č.,** proti žalované: **Česká advokátní komora,** se sídlem Národní 16, Praha 1, proti rozhodnutím žalované ze dne 2. 2. 2011, č. j. 310/11, ze dne 15. 2. 2011, č. j. 310/11, a ze dne 16. 2. 2011, č. j. 310N/11, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 6. 12. 2011, č. j. 5 A 37/2011 – 44,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora označeného usnesení Městského soudu v Praze, jímž bylo zastaveno řízení o jeho žalobě proti výše uvedeným rozhodnutím žalované, a to z důvodu nezaplacení soudního poplatku.

Stěžovatel proti tomu v kasační stížnosti namítá, že sedmidenní lhůta, kterou mu soud stanovil ke splnění poplatkové povinnosti, byla nepřiměřeně krátká; na tom nic nemění ani skutečnost, že městský soud nerozhodl o zastavení řízení hned poté, co tato lhůta uplynula (28. 11. 2011), ale až 6. 12. 2011. Soud měl při stanovení lhůty zohlednit skutečnost, že je stěžovatel osobou v hmotné nouzi. Stěžovatel se rovněž odvolává na své podání ze dne 30. 11. 2011, jímž soud požádal o možnost uhradit předmětný poplatek ve

lhůtě dvou let. Doručením této žádosti soudu byl, podle jeho mínění, přerušen běh lhůty k zaplacení soudního poplatku. Na základě těchto důvodů stěžovatel navrhuje napadené usnesení městského soudu zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti. Kasační stížnost je dle § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zásadně přípustná, s výjimkou případů taxativně vypočtených v § 104 s. ř. s, pokud splňuje zákonné náležitosti (§ 106 odst. 1 s. ř. s.), je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je řádně zastoupen (§ 105 s. ř. s.).

V posuzované věci však zdejší soud nepožadoval zaplacení soudního poplatku ani zastoupení advokátem pro řízení o kasační stížnosti. Za situace, kdy je předmětem kasačního přezkumu usnesení, jímž bylo řízení před městským soudem zastaveno z důvodu nezaplacení soudního poplatku, by totiž trvání na podmínce uhrazení soudního poplatku či na podmínce povinného zastoupení znamenalo jen další řetězení téhož problému (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 – 77; všechna zde citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud její důvodnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

Stěžovatel spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí městského soudu v tom, že jím bylo rozhodnuto o zastavení řízení pro nesplnění poplatkové povinnosti poté, co mu soud k jejímu splnění stanovil nepřiměřeně krátkou lhůtu. Ze spisu městského soudu je zřejmé, že stěžovatel podal dne 22. 2. 2011 u tohoto soudu žalobu proti shora specifikovaným rozhodnutím žalované, přičemž současně požádal o osvobození od soudních poplatků. Městský soud usnesením ze dne 7. 3. 2011, č. j. 5 A 37/2011 - 8, rozhodl tak, že se mu osvobození od soudních poplatků nepřiznává. Toto usnesení stěžovatel napadl kasační stížností, která byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2011, č. j. 6 Ads 76/2011 - 22, doručeným stěžovateli dne 27. 10. 2011, zamítnuta. Městský soud jej proto usnesením ze dne 8. 11. 2011, č. j. 5 A 37/2011 – 42, vyzval k zaplacení soudního poplatku ve lhůtě 7 dnů od jeho doručení a poučil jej o následcích nesplnění této povinnosti ve stanovené lhůtě. Toto usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 21. 11. 2011. Vzhledem k tomu, že stěžovatel výzvě k zaplacení soudního poplatku nevyhověl, rozhodl městský soud nyní napadeným usnesením ze dne 6. 12. 2011 o zastavení řízení; usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 12. 12. 2011. Přípisem datovaným 30. 11. 2011 a doručeným soudu dne 7. 12. 2011 mu stěžovatel sdělil, že se jeho sociální situace nezměnila, že jím stanovenou lhůtu k zaplacení soudního poplatku považuje za nepřiměřenou, přičemž navrhl, aby mu byla stanovena lhůta v délce dvou let s možností měsíčních splátek ve výši 2 Kč.

Nejvyšší správní soud především připomíná, že podle § 1 písm. a) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o soudních poplatcích“) se soudní poplatky vybírají za řízení před soudy České republiky, a to z úkonů uvedených v sazebníku poplatků, který je uveden v příloze k tomuto zákonu. Není-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou

mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví (§ 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích). Podle § 36 odst. 3 s. ř. s. ve znění účinném do 31. 12. 2011 (užitého přiměřeně podle § 120 s. ř. s.) však účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu osvobozen od soudních poplatků. V nyní projednávané věci stěžovatel požádal městský soud o osvobození od soudních poplatků; jeho žádosti však nebylo vyhověno a kasační stížnost proti předmětnému usnesení byla Nejvyšším správním soudem zamítnuta. Stěžovateli tak bylo již ode dne doručení zamítavého rozsudku tohoto soudu známo, že se v tomto řízení poplatkové povinnosti nevyhne, což mu bylo posléze „připomenuto" usnesením městského soudu ze dne 8. 11. 2011, jímž byl opětovně vyzván k zaplacení soudního poplatku v sedmidenní lhůtě od jeho doručení.

Otázkou přiměřenosti lhůty k dodatečnému splnění poplatkové povinnosti se zabýval Ústavní soud v nálezu ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 2/07, dostupném na http://nalus.usoud.cz, kdy v případu obdobném nyní projednávané věci konstatoval, že: „*v posuzované věci byla stěžovateli poskytnuta pouze třídenní lhůta k dodatečnému splnění poplatkové povinnosti, kterou zásadně za dostatečnou považovat nelze. Ze spisového materiálu Městského soudu v Praze ale vyplývá, že zatímco předmětnou výzvu stěžovatel, resp. jím zmocněný advokát, převzal dne 22. 9. 2004 a lhůta formálně uplynula 25. 9. 2004, usnesení o zastavení řízení vydal Městský soud v Praze dne 14. 10. 2004 a zástupci stěžovatele bylo doručeno až dne 19. 10. 2004. Třídenní lhůta se tak v posuzovaném případě fakticky prodloužila bezmála o měsíc*". Na základě toho Ústavní soud uzavřel: „*Proto také Ústavní soud v tomto konkrétním případě nemohl relativní krátkost lhůty do výroku nálezu promítnout.*" K totožnému závěru se ostatně kloní i judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 10. 4. 2008, č. j. 2 Afs 44/2007 - 73). V nyní projednávané věci rovněž nelze přehlédnout, že městský soud nerozhodl o zastavení řízení bezprostředně po uplynutí sedmi dnů od doručení předmětné výzvy stěžovateli, nýbrž teprve dne 6. 12. 2011, přičemž usnesení o zastavení řízení bylo jmenovanému doručeno až dne 12. 12. 2011, kdy také nabylo právní moci. Podle § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích lze přitom výzvě k zaplacení soudního poplatku vyhovět nejpozději v den nabytí právní moci rozhodnutí o zastavení řízení, přičemž ale musí být nejpozději v tento den podání s vylepenými kolkovými známkami doručeno soud a nikoliv toliko předáno k poštovní přepravě (k tomu srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 17. 4. 2008, č. j. 5 Afs 1/2007 – 172, publ. pod č. 2328/2011 Sb. NSS). Městský soud tedy stěžovateli k dodatečnému splnění poplatkové povinnosti poskytl faktickou lhůtu v délce tří týdnů (od 21. 11. 2011, kdy mu byla doručena výzva k jeho zaplacení, do 12. 12. 2011, kdy bylo řízení zastaveno), kterou proto nelze považovat za nepřiměřenou.

Na základě všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. dubna 2012

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu